

Παράτολμοι Γονείς (Μιχάλης Μιχαλακόπουλος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Σε ένα από τα δύσβατα, αν όχι άβατα, μέρη του Κέντρου της Αθήνας τελείται ένα διαρκές μυστήριο, ένα διαρκές θαύμα, θα μπορούσα να ισχυριστώ.

Το μυστήριο αυτό ή θαύμα είναι σχεδόν άγνωστο στους πολλούς ή ελάχιστοι το γνωρίζουν. Δεν το έχουν «ξετρυπώσει» τα Μέσα Ενημέρωσης, δεν το έχει πληροφορηθεί η Επίσημη Εκκλησία.

Αυτό συμβαίνει γιατί τα μυστήρια δεν επιδιώκουν δημοσιότητα. Δεν τα θέλγει η προβολή. Δεν ονειρεύονται αναγνώριση και επιβράβευση. Τα ψάχνεις, τα αναζητείς, τα ανακαλύπτεις.

Οι μετέχοντες σε αυτά, διαθέτουν και ηρωισμό και πίστη. Αυτά τα δύο στοιχεία τους οπλίζουν με το παράτολμο θάρρος, για να διασχίσουν ένα περιβάλλον, που μοιάζει με «ναρκοπέδιο»!

Μάλλον ας το ονομάσω με αυτό, που είναι, «ναρκωτικοπέδιο» και όχι μόνο.

Αφού λοιπόν διασχίσουν το πεδίο αυτό, εισέρχονται στο μικρό και ιστορικό παρεκκλήσιο των Τριών Ιεραρχών, που στεγάζεται στο κτίριο του ομωνύμου συλλόγου, στην οδό Μενάνδρου 4 και Ευριπίδου!

Στο παρεκκλήσιο αυτό τελείται η θεία λειτουργία κάθε Κυριακή και κατά τις μεγάλες εορτές. Η παρακολούθηση της θείας λειτουργίας στο εκκλησάκι αυτό από έναν ενήλικα είναι, ως είδηση ή γεγονός, ήσσονας σημασίας.

Εκείνο όμως το οποίο είναι “Μυστήριο και Θαύμα” είναι ότι στο εκκλησάκι αυτό κάθε Κυριακή εκκλησιάζονται πολλές οικογένειες, που έχουν μικρά παιδάκια, από αυτά που είναι στη κοιλιά της μάνας και μέχρι 8-10 χρονών. Τα παιδάκια αυτά εν χορώ λένε το “Πάτερ ημών”, κοινωνούν και μετά απασχολούνται σε ένα χώρο, δίπλα από την αίθουσα, που οι γονείς τους και οι λοιποί εκκλησιαζόμενοι, πίνουν τον καφέ τους ή το τσάϊ τους, και τρώνε τα βουτήματα, που προσφέρουν οι διακονούσες γυναίκες, κατά τα πρότυπα των πρωτοχριστιανικών συνάξεων!..

Οι οικογένειες αυτές έρχονται από διάφορες περιοχές της Αθήνας. Αγνοούν τους υπαρκτούς και μεγάλους κινδύνους του περίγυρου. Ακάλυπτοι και απροστάτευτοι από την Πολιτεία, από το Δήμο ή άλλη Αρχή. Παρά πάντα κανόνα λογικής,

ασφαλείας και αυτοπροστασίας.

Θυμίζουν τα διψασμένα ελάφια, που πλησιάζουν στις πηγές να πιούν νερό, με τον κίνδυνο να δεχθούν επίθεση από τα σαρκοφάγα, που παραμονεύουν εκεί κοντά.

Αυτό που συντελείται σε αυτό το παρεκκλήσι και υπό αυτές τις συνθήκες δεν το έχω ξαναδεί ποτέ στη ζωή μου, ούτε μπορούσα να το φανταστώ. Πιστεύω ότι είναι ή μοναδικό ή πολύ σπάνιο. Γιαυτό λέω ότι είναι ένα μυστήριο, ένα Θαύμα. Γιαυτό ένοιωσα και το χρέος να το περιγράψω.